

[Hans Hedtoft.]

tiske plan. Men den højtærede udenrigsminister vil jo ikke modsige mig, når jeg siger, at det var først *efter*, at denne henstilling kom, at disse forhandlinger blev ført op på det politiske plan. Rent sagligt må jeg da have lov til at gøre den bemærkning overfor den højtærede regering, at det, som efter vor mening har været fejlen i alle de forudgående drøftelser om denne sag, er, at den danske regering ikke — bortset fra de, forstod jeg, kammeratlige diskussioner, der har været mellem den norske og den danske forsvarsminister — har ført denne sag op på det politiske plan, men har ladet det være et forhandlingsanliggende mellem Atlantpactorganisatio- nens forskellige militære ledere, som vi naturligvis igennem de instanser, vi har, har rettet henvendelse til. Det er efter vor mening en fejl.

Jeg tvivler ikke om, at general Ridgway, som den højtærede udenrigsminister nu siger, er en flink mand, og at han forstår os; han anser oven i købet sagen for at være af en sådan vigtighed, sagde udenrigsministeren, at han har taget den i sin personlige hånd — det var da godt, det ikke var den upersonlige! Men alt dette kan vi lade ligge. Ikke et ondt ord om general Ridgway eller admiral Brind eller alle de øvrige; det er ikke det, sagen drejer sig om. Den drejer sig om det enkle, om det er rigtigt at lade det være et anliggende, som forhandles på det, jeg kalder det militære plan, og at først i det øjeblik, socialdemokratiets henstilling kommer, tager regeringen sagen op og udenrigsministeren påbegynder forhandlinger — som vi kun kan være ham taknemlige for. Jeg er nu nærmest ked af, at vi er bragt i den situation, at udenrigsministeren skal rejse til Paris og til London og spørge hvert sted, om de kan undvære et par soldater til Slesvig-Holsten. Hele denne situation er kun opstået i kraft af, at problemet er grebet forkert an.

Den højtærede forsvarsminister sagde, at den polemik, den socialdemokratiske presse havde startet i anledning af mine udtalelser mod regeringen — det var det, han havde sigtet til i Høngtalen —, var at spille hasard, fordi det skabte usikkerhed om Danmarks stilling. Men hvem er det, der har skabt usikkerhed om Danmarks stilling? Det er den regering, som, uden at skaffe sig parlamentarisk rygdækning, hos

NATO fremkaldte det indtryk, at Danmark automatisk erstattede de norske tropper i Sydslesvig med danske tropper. Det er jo sandheden! Hele den nuværende polemik i Europa, i NATO-rådet og den diskussion, vi fører i dette øjeblik, er opstået i kraft af een eneste ting: i kraft af, at den højtærede forsvarsminister, og hvem der nu iøvrigt har været med i dette anliggende, hos NATO giver det indtryk, at når Norge trækker sine tropper tilbage, er Danmark villig til at sende nogle derned. Havde den højtærede regering, som jeg tidligere har udtalt, henvendt sig til de parlamentariske partier og sagt: nu foreligger der den situation, at Norge trækker sine tropper tilbage; hvad er der parlamentarisk flertal for at gøre? så var vi aldrig kommet i den situation, som vi er i i dette øjeblik. Det er kendsgerningen.

Må jeg have lov til at sige endnu en sætning, højtærede formand? Den er rettet til forsvarsministeren. Jeg har ikke fået svar på dette meget vigtige spørgsmål: Er den henstilling, vi har rettet til regeringen om at anmode den norske regering om at tilbageholde tropperne i Slesvig-Holsten, gået videre, eller er den ikke gået videre?

Udenrigsministeren (Ole Bjørn Kraft):

Det ærede medlem har ikke ret i sin skildring af, hvordan begivenhedsforløbet er i denne sag. Forløbet er dette, at efter at SHAEF af militære grunde har tilsluttet sig, at de norske tropper bliver trukket tilbage til Norge, retter vi, som rimeligt var, da det var afgjort på det militære plan, en henvendelse til general Ridgway, og samtidig rejser vi overfor ham ønsket om at få styrker tildelt yderligere. (Afbrydelse af *Hans Hedtoft*). Det ærede medlem kan være ganske rolig, jeg kommer til det, det ærede medlem mener er det centrale.

Så får vi fra general Ridgway en erklæring om, at det for tiden ikke er muligt for ham at gøre, som vi ønsker. Nu tror jeg, det ærede medlem vil give mig ret i, at når den øverstkommanderende over de europæiske styrker afgiver en sådan erklæring og samtidig en erklæring om, at han fortsat vil have sin opmærksomhed samlet om dette problem, og, såsnart det er muligt, søge det løst, vil det ikke være meget let at overbevise den politiske side, NATO-rådet, om, at man skal tilsidesætte den øverstkommanderendes militære synspunkt